

L. MARIE ADELINÉ

S·P·O·L·O·K

HRIEŠNE TAJOMSTVO

Pokračovanie úspešného románu S·P·O·L·O·K

S·P·O·L·O·K
HRIEŠNE TAJOMSTVO

L. MARIE ADELINÉ

S·P·O·L·O·K
HRIEŠNE TAJOMSTVO

Original title: L. Marie Adeline: SECRET/SHARED
Copyright © 2013 by L. Marie Adeline
Published by arrangement with C. Fletcher & Company, LLC.
Cover images © Susan Fox/Arcangel-Images

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013
Translation © Róbert Hrebíček, 2013

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Litera.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Táňa Macháčová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková
Návrh obálky Dodo Dobrík

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú
buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami,
udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-225-6

*S večnou vdakou za múdre slová
venujem Cathie Jamesovej.*

DESAŤ STUPŇOV

Prvý stupeň – Odovzdanosť

Druhý stupeň – Odvaha

Tretí stupeň – Dôvera

Štvrtý stupeň – Štedrosť

Piaty stupeň – Nebojácnosť

Šiesty stupeň – Sebavedomie

Siedmy stupeň – Zvedavosť

Ôsmy stupeň – Statočnosť

Deviaty stupeň – Neviazanosť

Desiaty stupeň – Voľba

PROLÓG

DAUPHINE

Zasmiala som sa. Čo iné som mohla urobiť? Nazaj sa to dialo. Skutočne tu bol. Pripadalo mi to ako najprirodzenejšia požiadavka na svete – aby v rieke Abita stál šarmantný muž a chcel ma vidieť nahú. Teplá voda mu siahala až po kolená. Ovlažovala mu svalnaté lýtko a máčala vyhrnuté džínsy. Horúce aprílové slnko zalievalo jeho štíhly trup.

Vystrel ku mne opálené predlaktie.

„Dauphine, si pripravená na tento stupeň?“

Túžila som okamžite privoliť a so šplechotom sa rozbehnúť k nemu. Namiesto toho som však ako skamenená zostala stáť na trávnom brehu. Na sebe som mala nové zelené šaty s ramienkami, ktoré som si skrátila tak, aby mi siahali tesne nad kolená. Teraz som to však ľutovala. Boli sexi, nie ako veci, čo som nosievala zvyčajne. *Vyzerám v nich hrozne? Čo ak ho nepriťahujem? Čo ak nás niekto prichytí? Čo ak mi to nepôjde? Čo ak sa utopím? Neviem dobre*

plávať. Vody som sa vždy bála. Boli sme skrytí za ružami a slezmi, ktoré siahali až k brehu. Aj tam však na mňa doľieval strach. Kontrola a dôvera, dôvera a kontrola. Dvaja súperiaci démoni. Prečo teraz? Vari som nevychodila školu? Nezačala som podnikať so staromódnym oblečením a nedosiahla úspech ešte pred dokončením vysokej školy? Nezvládla som recesie a hurikány, nezachraňovala obchodík s dravosťou vojnového hrdinu, ktorý pomáha zranenému spolubojovníkovi? Urobila som to všetko – a oveľa viac. Vyžadovalo si to disciplínu a pevnú ruku na kormidle.

Prijal pozvanie tohto neodolateľného neznámeho a vojsť za ním do valiacej sa vody znamenalo dovoliť, aby prúd môjho života zmenil smer. Znamenalo to vstúpiť do nového sveta plného spontánnosti a rizík, túžob a možných sklamaní. Znamenalo to vzdať sa sebaovládania a naučiť sa dôverovať. Napriek suverénosti, ktorú som predviedla v garáži, som odrazu nebola ochotná dovoliť, aby sa veci vyvíjali tak, ako mi bolo povedané, tak, ako som prisahala, že sa už konečne vyvinú.

No, došľaka, tento muž bol nádherný – a oveľa vyšší ako ja. Na druhej strane, merala som meter šesťdesiat, teda menej ako väčšina mužov. Mal usmievavé oči, švihácku postavu a strapaté hnedé vlasy, ktorým slnko dodávalo medený odtieň. Nevedela som zistiť, či má zelené, alebo modré oči, hoci ani na chvíľu ich zo mňa nespustil. Slnko nás rozpaľovalo, zdalo sa mi, že namiesto vlasov mám dlhý a ťažký závoj. Pomaly som si vyzula sandále. Tráva, na ktorú som stúpila, mi pripadala studená. Čo keby som vošla do vody? Pekne pomaly?

„Si pripravená na tento stupeň? Smiem sa ťa to spýtať už len raz,“ povedal bez náznaku netrpezlivosti.

Teraz. Choď za ním. Musíš to urobiť. Cítila som, ako sa mi ruky približujú k pleciam a sledujú okraje šiat. Prsty sa mi zastavili nad uzlom za krkom, potom sa samy od seba pustili do práce. Ramienka odrazu povolili. Stiahla som si hornú časť šiat a odhalila prsia. Rýchlo som odvrátila pohľad. Musela som okamžite konať, inak by mi myseľ zachvátila hrôza. *Čo ak ho moje telo sklamalo? Čo ak nie som jeho typ? Prestaň myslieť! Konaj!* Rozopla som vzadu zips, aby šaty skĺzli na zem. Potom som si stiahla nohavičky a vystrela sa. Stála som tam celkom nahá – iba na zápästí mi visela zlatá retiazka.

„Beriem to ako áno,“ pokračoval. „Vojdi do vody, nádherná. Je teplá.“

Rozbúšilo sa mi srdce. Čo najpokojnejšie som kráčala k nemu, k rieke, pričom som sa strategicky zakrývala. Do vody, ktorá pomaly tiekla pri brehu, som si namočila palec. Bola teplejšia, ako som očakávala. Napokon som do nej vložila celú nohu. Po plochých kameňoch porastených machom som opatrne napredovala k nemu. Videla som až na dno. To zvládnem.

Keď som sa k nemu priblížila, výškový rozdiel medzi nami mi pripadal smiešny. Atmosféra sa zmenila zo zmyselnej na komickú. Určite meral vyše metra deväťdesiat! Prv než som však vybuchla do smiechu, dotkol sa gombíka na džínsoch. Namiesto toho, aby som k nemu podišla, zastala som a celkom som znehybnela. *Mám naňho hladieť? Nemám naňho hladieť?* Pre južanskú výchovu som sa obrátila,

aby som skryla čoraz väčšiu červen na lícach. Uprene som sa dívala na vzdialený dub, ktorý vrhal tieň na plantáž.

„Nemusiš sa odvracať.“

„Som nervózna.“

„Dauphine, si v bezpečí. Sme tu len my dvaja.“

Ešte stále som bola otočená chrbtom k nemu. Odrazu som začula tichý šplechot a trenie látky o kožu. Potom ponad moju hlavu preleteli džínsy. Dopadli vedľa jeho ošúchaných topánok, mojich sandálov a zelených šiat.

„Tak. Teraz som nahý aj ja,“ podotkol. Počula som, ako vodou pomaly kráča ku mne. Potom sa mi horúcou kožou pevne pritisol k chrbtu.

Cítila som, ako mi na temene spočinula jeho brada. Tvárou sa mi obtrel o vlasy a zostupoval ku krku. *Bože. Zatvorila som oči, zhlboka sa nadýchla a naklonila hlavu, aby som mu sprístupnila šiju. Vníkala som, ako veľmi to – a mňa – chce. Zmysly sa mi nabili elektrinou. Pokožka, ktorú mi zohrievala voda, ochladzoval vzduch a upokojoval jeho dotyk, ma rozpálila. Vietor prinášal vône Juhu – pokosenej trávy, rieky, magnólií. Chcem to. Chcem to. Chcem ho! Prečo váham? Prečo sa jednoducho neobrátim tvárou k nemu? Tento muž sem prišiel iba preto, aby mi spôsobil rozkoš. Jedinou prekážkou je moja neschopnosť dovoliť mu to.*

Keď si položil ruky na moje boky, znova som začula vnútorný hlas, silný, neodbytný, s tennessejským prízvukom, akým hovorila matka. *Si preňho pritučná, priveľmi kyprá a prinízka. Pravdepodobne nemá rád červenovlásky.*

Pevne som zatvorila oči, aby som hlas umlčala. Vtom sa ozvalo tiché zastonanie, také, akým muži dávajú najavo súhlas. *Dobre teda. To, čoho sa dotýka, sa mu páči.* Ústami sa mi priblížil k uchu, rukami mi ťahal boky dozadu. Obaja sme smerovali hlbšie do prúdu.

„Máš nádhernú pleť,“ zamrmal. Viedol ma ďalej dozadu, až som sa ocitla po pás vo vode. „Ako alabaster.“

Klame. Nariadili mu, aby mi to povedal. Prosila som kritický hlas, aby zmĺkol.

„Obráť sa, Dauphine. Chcem sa na teba pozrieť.“

Pomaly som pripažila a prstami sa dotkla vody. Keď som otvorila oči a otočila sa k nemu, zbadala som jeho širokú hrud' a nespochybniteľný dôkaz jeho túžby po mne. *Naozaj sa to deje! Nekaz to!* Zaklonila som hlavu a pozrela mu do pokojnej a krásnej tváre. Svižne a zručne ma vzal do náručia – *šup!* Od radosti som zvrieskla, srdce mi poskočilo. Ovinula som mu ruku okolo svalnatého krku. Držal ma v náručí, pomaly a hravo ma ponáral do trbľetavej vody.

„Je studená!“ zvolala som, lapajúc po dychu. Nato som ho zovrela ešte pevnejšie.

„Čoskoro sa zohreješ,“ zašepkal. Celú ma ponoril do vody a rukami podoprel. Oddala som sa mu – a rieke. Vystrela som sa a vznášala sa na hladine. Zaklonila som hlavu a centimeter za centimetrom spúšťala do vody vlasy. *Dobre, poďme na to...*

„Výborne, uvoľni sa. Držím ťa.“

Voda ma úžasne nadnášala. Vôbec mi nenaháňala strach. Zatvorila som oči a nechala, nech mi unáša vlasy.

Vedela som, že po prvý raz po dlhom čase sa mi na perách rozhostil skutočný úsmev.

„Pozri sa na seba, Ophelia,“ pokračoval muž.

Jednou rukou ma podoprel v strede chrbta, druhú spo-
do mňa vytiahol a rázne mi ňou prešiel po predkolení.
Stúpал po stehne, zastavil sa na kostnom výbežku a po-
kračoval k bruchu. Potom sa predklonil a pobožkal vodu,
čo sa mi nahromadila v pupku.

„To štekli!“ Oči som mala ešte stále zatvorené. *Si ľahká
ako pierko. Božská. Máš nádherné telo, Dauphine.*

„A toto?“ zašepkal. Rukou prechádzal po krivkách môj-
ho tela. Pokrčil prsty a skúmal mi nimi jaskynku. *Bože.*

„Trochu,“ hlesla som. Telo sa mi otvorilo ako hviezdov-
ka. Aby som sa udržala na hladine, mávala som rukami.
Páčilo sa mi, čo so mnou robí voda. Jej chlad mi spev-
ňoval pokožku. Bradavky sa mi zdurili a stvrdli. Otvorila
som oči a zbadala jeho tvár. Zračila sa na nej túžba. Sle-
dovala som, ako sa skláňa a bozkáva mi prsia. Rukou mi
zatiaľ oddaľoval stehná.

„A toto?“ spýtal sa znova a zasunul do mňa prst, po-
tom dva.

„Nie,“ odvetila som udýchane, „to neštekli.“ Prechádzali
mnou horúce vlny rozkoše. *Deje sa to tak rýchlo*, vravela
som si, keď mi pevnými prstami zohrieval vnútro. Nežne
mi dráždil mušličku, najskôr váhavo, potom smelšie. Vni-
kal čoraz hlbšie a ja som ho zvierala. Sčerená voda mi po-
hládzala pokožku. Z kombinácie vnemov sa mi zrýchlilo
dýchanie. Chcela som sa spraviť hneď na mieste, mohla
som... Blížiacie vyvrcholenie som však potlačila a vychut-

návala som si pocit, že sa vznášam. Trochu som sa prehla, aby som jeho prsty privábila hlbšie. Vlasy som mala vo vode až po korienky, krútili sa mi okolo hlavy. Predstavovala som si, že pripomínajú ohnivú korónu.

„Si nádherná, Dauphine,“ zamrmľal. Prstami jednej ruky do mňa jemne vnikal, druhou ma držal nad hladinou. Potom ma ako pravý odborník otočil o deväťdesiat stupňov a ocitol sa medzi mojimi nohami. Skôr ako som ho však stihla obopnúť a vtiahnuť do seba, predklonil sa. Ústami sa dotkol vody, čo mi stekala po vnútorných stranách stehien, ktoré sa na slnku leskli. Jednu ruku mal ešte stále podo mnou. Jeho pery a neodbytné prsty v kombinácii s prúdiacou vodou vo mne vyvolávali božské pocity. Aby som sa udržala na hladine, plieskala som po nej. Potom si vyložil na plecيا moje nohy – najskôr jednu, potom druhú. Aby som neklesala, silnými rukami mi podopieral chrbát. Jazykom sa mi dotkol jemného žliabku, kde sa končilo stehno a začínali sa krátke červené chlípky. Sledovala som, ako mi po nich prechádza nosom. Voda mi zatiaľ pohľadzala telo – zdalo sa mi, že má milión prstov. Chvíľu som nerozlišovala medzi riekou, čo mi olizovala pokožku, a jeho nedočkavými ústami. Potom však jazykom, horúcim a neodbytným, našiel správne miesto a prstami ho majstrovsky obnažil. Ááá... Zdvihla som panvu a inštinktívne, vyhladovane rozťahla stehná. Tvár som držala nad pomaly tečúcou vodou, uši som mala pod hladinou. Hukot vody zintenzívňoval moje pocity. Muž jazykom opisoval kruhy, prstom vnikal dnu a... *Ach, bože.* Ústami a prstami tancoval po mojom tele a širokou dlaňou mi podopieral stred chrbta. Potom

zdvihol ruku, aby mi dráždil bradavky. Ústa mal vlhké a horúce. Rýchlo kmital jazykom, akoby ma chcel celú vypiť. Myslím, že to pocítil ešte skôr ako ja: telo sa mi naplo, kolená stuhli, pripažené ruky som vystrela, dlane obrátila k slnku. *Áno...*

Prvá vlna bola horúca a dôverne známa. *Á, na toto si pamätám*, pomyslela som si. Potom sa pocity zintenzívnili. Bolo to čosi viac, čosi hlbšie, naliehavejšie – hlasno som vykrikla k sviežej oblohe. Prstami ma skúmal čoraz hlbšie, jazykom krúžil čoraz rýchlejšie. Keď sa to napokon stalo, keď som sa spravila – prvý raz, druhý raz –, rozosmiala som sa. Prechádzala mnou jedna vlna rozkoše za druhou. Celá som sa krútila, podkolenia som mu pritláčala k pleciam. Na okamih sme splynuli do jedného tela. Prsia mi na slnku stúpali a klesali, prstami som sa dotýkala jeho studenej pokožky. Keď tento blažený okamih extázy odznel, znova som začala vnímať okolie.

„Bolo to skvelé,“ zašepkal. Ako som ochabovala, jemne mnou pohyboval po hladine. Cítila som sa ako papierová loďka.

„Nie... nie je to koniec, však?“ spýtala som sa. Stehná sa mi chveli, nohami som mu obopínala pás.

Keď sme sa ocitli bližšie k brehu, spustila som ich dolu. V plytčine som hľadala kamene, z ktorých by som nespadla. Stála som po pás vo vode, ktorá mi tiekla po prsiach a tvorila malé riečky. Bradavky som mala ešte stále zdurené. Odhrnula som si z tváre vlasy. Zakrútila sa mi hlava, cítila som sa vyčerpaná, no uspokojená.

„Na tomto stupni pre teba nemôžem urobiť viac, Dauphine. Hoci mi to nerobí radosť, musím sa vrátiť.“

Kráčal k pláži pokrytej okruhliakmi, kde sme predtým vošli do rieky. Pri šatách ležali žiarivobiele uteráky. Pustil mi ruku a vyšiel na breh. Na chrbte sa mu trblietala voda. Obrátil sa a odtiahol ma na trávnu. Celá som sa chvela. Vzal jednu z osušiek a zavinul ma do nej. Pritískal si ma k sebe, silno mi trel ruky, vtlačal mi do tela horúčavu.

„Cítim sa taká... Neviem, čo povedať.“

„Nemusíš vravieť nič. Potešenie bolo na mojej strane.“
Obrátil sa, aby sa osušil.

Pevne som sa zavinula do osušky. Sledovala som, ako si na svalnaté stehná natahuje džínsy a cez hlavu prevlieka snehobiele tričko. Lepilo sa mu na vlhký trup. Vy kročil ku mne. Tentoraz mi do veľkých dlaní chytil tvár, pritiahol si ma k sebe a dlho sa so mnou bozkával.

Keď sa odtiahol, povedal: „Myslím to vážne. Potešenie bolo na mojej strane, Dauphine.“

Naposledy ma pobožkal doprostred čela. Chvíľu kráčal pospiatky, potom sa obrátil čelom k plantáži. Napokon zmizol za rohom porasteným brečtanom.

Za to, že ma opustil takým nádherným spôsobom – mala som pocit, že mi stroskotala loď a uviazla som na brehu –, som chcela skríknuť: *Ďakujem!* Slová však zostali kdesi pod hladinou spolu s časťami môjho starého ja – s tými, čo sa báli podvoliť, chcieť to, čo som práve zažila, prijímať rozkoš a veriť, že to všetko je možné. Znova som sa nahlas rozosmiala, no tentoraz som si pomyslela: *Do-kázala som to. Niečo sa stalo a ja som to dovolila!*

Siahla som po šatách a obliekla si ich na vlhké a rozochvené stehná. Keď som si ich na bokoch vyrovnávala, vo vrecku som čosi nahmatala. Vytiahla som to. Bola to purpurová škatuľka. Vnútri sa vo vrstve vaty skrývala zlatá minca, bledá, s drsnými okrajmi. Vzala som ju do ruky. Na jednej strane sa vynímala rímska číslica *I*, na druhej bol vyrytý nápis *Odovzdanosť*. Keď som mincu vyberala z puzdra, poskočilo mi srdce. Pevne som ju zovrela v dlani. Pripomínala teplý plochý kameň. Bola moja. Navliekla som ju na retiazku, ktorú som nosila už tri týždne.

Pomaly som kráčala hore kopcom k miestu, kde na mňa čakalo auto. Prechádzala som popri vysokom kamennom múre porastenom bugévilleou a pohládzala drobné ružové korunné lupienky. *Dokázala si to. Vzdala si sa kontroly nad situáciou. Nastal čas zvládnuť ostatné stupne – nech už budú akékoľvek neisté – na ceste k novému životu. Musíš uniknúť pred hlasmi, žiaľom, smutnou minulosťou.*

CASSIE

Ked' som sa v to ráno vo štvrti Marigny prebúdzala a natáhovala na posteli, napadli mi tri veci. Po prvé, od úžasnej noci s Willom uplynulo šesť týždňov.

Po druhé, opäť som zaspala s náramkom SPOLKU. Keď na ňom boli iba dve-tri zlaté mince, nerobilo mi to problém. Teraz som ich však mala desať – zarezávali sa mi do jemnej kože na zápästí, kde po nich zostávali stopy.

Po tretie, mala som narodeniny. Z dolnej časti postele na mňa žmurkla mačka Dixie. Vzala som ju do náručia, kde začala priasť a zaspala. Túto schopnosť som jej závidela.

„Dnes mám tridsaťšesť rokov, Dixie,“ vyhlásila som a poškrabkala ju za ušami.

Ako nezbedný figliar sa ku mne prikradol ďalší rok. Plynutiu času som začala venovať pozornosť až po Willovi. Od noci, čo som s ním prežila, prešlo šesť týždňov.

Zdalo sa mi, že čas sa spomaľuje. Niektoré dni ma doslova preboleli. Práca v Café Rose mi prinášala úľavu, no zároveň mi sypala soľ do rany, ktorá sa mi ešte nestihla zahojiť. Ako som mala zabudnúť na Willa, keď som ho denne vídala? Ako som sa mala tváriť, že medzi nami k ničomu nedošlo? V tú noc som predsa tancovala v revue Les Filles de Frenchmen a cestou do Café Rose sme sa bozkávali. Potom sme vyšli na poschodie a vstúpili do prašnej izby. Tam zo mňa vo svite mesiaca strhol groteskné oblečenie a hodil ma na matrac. V tú noc som si povedala, že poslednú fantáziu prežijem s ním. On však vedel iba to, že po ňom zúfalo túžim.

Hranica medzi fantáziou a skutočnosťou sa rozplynula – stal sa pre mňa realitou. Jeho pokožka mi pripadala dôverne známa. Bozkávali sme sa tak, akoby sme v tom mali desaťročnú prax. Hodili sme sa k sebe. Naše telá boli ako stvorené na to, čo sme prirodzene, mlčky robili jeden druhému. Prekonalo to všetky moje fantázie. Keď si pomyslím, že po celý čas som ho mala priamo pod nosom, no nevidela som ho, nedokázala som ho vidieť... Po roku strávenom v SPOLKU, po roku prekračovania hraníc, ktoré som si sama vytýčila, som vo svojom vnútri uvoľnila čosi veľmi skutočné. Keď mi Will povedal, že sa s Tracinou rozišli, zdalo sa mi, že misky váh sa konečne vychýlili v môj prospech. Ráno po našej čarovnej noci som si myslela, že mojou odmenou za návrat k životu je práve Will.

Mýlila som sa.

Zo všetkých spomienok na tú noc ma najväčšmi prenasleduje Tracinina tvár – bledá ako stena, a predsa plná ná-

deje. Pevným hlasom mi povedala čosi, čo vo mne zabilo akékoľvek ďalšie fantázie. Prezradila mi, že čaká Willovo dieťa. Dodala, že keď to zistil, nesmierne sa potešil.

Ako má človek zareagovať na takúto informáciu vo chvíli, keď si práve našiel životnú lásku? Uvedomí si, že posledná bublina, ktorá chránila jeho fantázie, splasla, a odíde. Presne to som urobila aj ja. Kráčala som mestom až ku garáži, kde mi Matilda vysušila slzy. Pripomenula mi, že súčasťou každej fantázie je realita.

„Ludia zbožňujú fantázie,“ vysvetľovala. „Na vlastnú škodu však ignorujú fakty. Ak to urobiš, zaplatíš za to. Vždy.“

Fakt číslo jeden: Will a ja sme konečne boli spolu.

Fakt číslo dva: S veľkou pravdepodobnosťou som ho ľúbila.

Fakt číslo tri: Jeho bývalá priateľka otehotnela.

Fakt číslo štyri: Keď mu to povedala, dali sa dokopy.

Fakt číslo päť: Will a ja sme nemohli byť spolu.

Keďže Will bol môj šéf, chcela som okamžite podať výpoveď. Matilda mi však prízvukovala, že nikdy nesmiem dopustiť, aby žiaľ ovplyvnil praktické veci – chodenie do práce, platenie nájomného, zodpovedné správanie či plnenie povinností.

„Nedávaj mužom toľko moci, Cassie. Venuj sa svojmu životu. Posledný rok si mala praxe až-až.“

V to ráno sa zo mňa stala uplakaná kôпка nešťastia. Nebola som si istá, či som urobila dobre, keď som vstúpila do SPOLKU. Spravila som však *aspoň nejaké* rozhodnutie. Bolo to pre mňa čosi nové. Predtým som sa

zakaždým podriadila sile, ktorá v danej chvíli v mojom živote dominovala – zvyčajne nebohému manželovi Scottovi. Takmer pred ôsmimi rokmi sme spolu prišli do New Orleansu, predstavu o novom začiatku však pokazil svojím pitím. Zahynul pri autonehode, no už predtým sme žili oddelene. Hoci pri zrážke bol triezvy, bol na tom biedne. Ja som sa cítila rovnako. Ďalších päť rokov som tvrdo pracovala a trpela nespavosťou. Zvykla som si na osamelosť a sebaľútosť. Jedného dňa som však našla denník, v ktorom istá žena opísala, na čo sa pred časom podujala. Boli to záhadné stupne, pri ktorých do značnej miery išlo o sex. Mali na ňu, mierne povedané, transformačný vplyv.

Potom som spoznala Matildu Greenovú, ktorá sa stala mojou inštruktorkou. Najskôr mi povedala, že do Café Rose prišla po denník, ktorý si tam zabudla jej priateľka. Vysvitlo však, že dôvodom jej návštevy som bola ja. Chcela mi predstaviť S.P.O.L.O.K., tajnú organizáciu, ktorá pomáhala ženám sexuálne sa oslobodiť – plnila im vybrané fantázie. Vraj stačí, ak do nej vstúpim a dovolím, aby ďalšie ženy zrealizovali moje sny. Musím však nájsť odvahu doviesť ich do konca. Údajne ma to vytrhne z chronického smútku. Sľúbila mi, že ma bude viesť a podporovať. Po týždennom premýšľaní som napokon privolila. Moje *áno* bolo vážavé, no skutočné. Vďaka nemu sa mi od základov zmenil život.

Celý rok som robila fantastické veci s neuveriteľne príťažlivými mužmi. Nikdy som si nemyslela, že zažijem čosi také. Jeden nádherný masér ma priviedol na